

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/69/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204423
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120204423.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobkyne G.. Q. T., U.. XX.XX.XXXX, R. K.. D. X, XXX XX D., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou STRELÁK & Partners s.r.o., so sídlom Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, IČO: 52 451 747 o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve v Zmluve o poskytovaní domáceho servisu k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 520120040 zo dňa 18.1.2012 v bode 2.2. znení: „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 161 eur a to v pravidelných dvoch mesačných splátkach vo výške 80,50 eura“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 161 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.
- IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde dňa 14.04.2020 domáhala, aby súd určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o poskytovaní domáceho servisu k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 52012 0040, zo dňa 18.1.2012 v bode 2.2. v znení: „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 161,- eur a to v pravidelných 2 mesačných splátkach vo výške 80,50 eura“ je neprijateľná. Zároveň sa domáhala primeraného finančného zadostučinenie vo výške 600,- eur. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 18.1.2012 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 52012 0040. Žalovaný je poskytol bezúčelový úver vo výške 350,- eur, s odplatom vo výške 66,50 eura. Celková čiastka, ktorú mala zaplatiť žalovanému predstavovala sumu 690,- eur. Zároveň došlo so žalovaným k uzavretiu Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, podľa ktorej mala poskytovateľovi zaplatiť odmenu 161,- eur za službu spočívajúcu v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a na prípadne následky nesplácania. Podstatou Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, z 18.1.2012 je poskytnutie konzultačných a nadštandardných služieb žalovaným, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru a služba spočívajúca v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a na prípadne následky nesplácania. Tieto služby sú poskytované v mieste trvalého bydliska dlžníka, prípadne v mieste určenom dohodou zmluvných strán.

Keďže služby vyplývajúce zo Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu z 18.1.2012, poskytuje žalovaný za odplatu, koná tak v priamom rozpore s § 567 ods. 1 OZ a § 54 ods. 1 OZ. Dohoda o poskytnutí konzultačných a nadštandardných služieb, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta, najmä služba spočívajúca v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrolu splátkového kalendára, upozornenie na termín splátok a na prípadné následky nesplácania, je zmluvná podmienka, ktorá nie je individuálne dojednaná v súlade s ustanovením § 53 ods. 2 OZ. Ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch v rovnakej podobe medzi podnikateľom vykonávajúcim svoju podnikateľskú činnosť a spotrebiteľom, ktorý nemá možnosť reálnym spôsobom zmeniť obsah pripraveného návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať o zmene návrhu, s možnosťou dosiahnutia úspechu. Spotrebiteľ má možnosť prijať alebo neprijať návrh zmluvy, pretože podľa môjho názoru by totiž poskytovateľ úveru určite neupravil vopred naformulované úverové podmienky určené širokému spektru spotrebiteľov, ktoré sú koncipované tak, aby bol dosiahnutý finančný efekt pre žalovaného. Z obsahu uvedenej zmluvy nijakým spôsobom nevyplýva, že odmena za domáci servis je prednostná vo vzťahu k splátke úveru, pričom obe zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere a Zmluva o poskytovaní domáceho servisu, boli uzatvárané v jeden deň súčasne, t. j. dňa 18.1.2012. Domáci servis prevyšuje samostatnú odplatu dohodnutú v Zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ide o neprimerané navyšovanie odplaty, resp. odmeny započítaním odmeny za poskytnutie domáceho servisu. Úver bol poskytnutý vo výške 350,- eur, odmena za poskytnutie domáceho servisu predstavuje 161,- eur. Už táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že takto koncipovaná odmena spojená s poskytnutím jedného spotrebiteľského úveru je absolútne neprimeraná. Zo Zmluvy o poskytovaní domácom servise nevyplýva, že by odmena za poskytovaný domáci servis mala mať prednosť pred splátkami úveru. Má za to, že prednosť má úhrada úveru a domáci servis je len vedľajšou službou, ktorá s ním súvisí a preto mali byť najskôr vykonané úhrady úveru a až potom zaplatené služby domáceho servisu a to za predpokladu, že by takéto služby ako spotrebiteľ vôbec mienila uzavrieť. Predmetom Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, zo dňa 18.1.2012 sú bežné služby, ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty, ktoré by mala pokrývať odplata za úver. Popri Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru, zo dňa 18.1.2012 jej žalovaný vopred vnútil na pripravenom formulárovom tlačive aj iný úkon než len ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu. Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, zo dňa 18.1.2012 musela podpísať, ak chcela úver získať, čo je zrejme z výšky prvých dvoch mesačných splátok v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, zo dňa 18.1.2012, a to vo výške 7,- eur. Ďalších 5 mesačných splátok je vo výške 80,50 eura. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu, z 18.1.2012 je splatná v dvoch mesačných splátkach po 80,50 eura, a práve preto sú prvé dve mesačné splátky úveru znížené na zanedbateľné minimum. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu, zo dňa 18.1.2012 pre žalobkyňu nemá po materiálnej stránke žiadne výhody. Bezhotovostný spôsob splácania je zadarmo, preto parazitovanie na úverovom vzťahu medzi žalovaným a ňou, za ktoré si žalovaný žiada absolútne nedôvodne 161,- eura je v rozpore s dobrými mravmi a ide o nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z.z. Zároveň požaduje finančné zadostučinenie vo výške 600,- eur.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že žalobkyňa si svojim vlastnoručným podpisom na samostatnej žiadosti o poskytnutie domáceho servisu dobrovoľne objednala službu „Domáci servis“, ako ďalšiu z portfólia služieb poskytovaných žalovaným, na základe čoho so žalobcom bola až následne uzatvorená Zmluva o poskytovaní domáceho servisu. Z uvedeného je zrejme, že žalobkyňa si doplnkovú službu - „Domáci servis“ zvlášť a dobrovoľne objednala. Uvedené skutočnosti preukazujú listiny - samostatná objednávka žalobkyne a samostatná Zmluva o poskytnutí Domáceho servisu. Vzhľadom na to, že poskytovanie služby „Domáci servis“ je predmetom samostatnej objednávky a samostatnej zmluvy, pričom uzavretie Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu v žiadnom prípade nie je podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru. Tvrdenie žalovaného, že Zmluva o poskytnutí domáceho servisu predstavuje samostatnú zmluvu, potvrdzuje aj Rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, číslo konania: P/0390/01/2012 zo dňa 06.11.2012, v ktorom uvádza, že „Nakoľko poskytovanie domáceho servisu je predmetom samostatnej objednávky a samostatnej Zmluvy, ktorej uzavretie nie je podmienkou získania úveru a v dôsledku toho sa teda náklady na túto doplnkovú službu nezahŕňajú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, na základe čoho ani nevstupujú do výpočtu RPMN, dospel orgán dozoru k záveru, že v danom prípade nie je možné objektívne vyvodit' zodpovednosť účastníka konania za porušenie § 5 ods. 1 č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.“ Okresný súd Topoľčany vo svojom rozhodnutí vydanom v súdnom konaní sp. zn. 6C/111/2014, uviedol: „Pokiaľ odporkyňa 1/rade vo svojom vyjadrení poukazovala na ďalšie úhrady, súd sa stotožnil s tvrdením navrhovateľa, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluva o poskytovaní domáceho servisu sú samostatné

zmluvy a nie je možné započítať plnenie na jednu zmluvu na plnenie na druhú zmluvu. Takže pokiaľ bolo plnenie v sume 163,80 eura a 53,73 eura, toto plnenie je zapísané v karte splátok, kde sa evidujú úhrady za službu domáci servis a preto nebolo možné na tieto úhrady prihladať.“ Národná banka Slovenska: „Pri dobrovoľných platbách za poistenie a pri poplatkoch za voliteľné služby Vo Vašom liste explicitne uvádzate (čo nám indikuje aj samotný názov platieb a poplatkov), že ich poskytnutie je na dobrovoľnom rozhodnutí spotrebiteľa a teda nie sú viazané (podmieňované) na poskytnutie peňažných prostriedkov od veriteľa. Spotrebiteľ si ich s veriteľom môže dojednať buď na začiatku alebo v priebehu zmluvného vzťahu.“ „Inými slovami povedané, do odplaty by nemali byť zahrnuté tie odplatné plnenie, ktoré vznikli na základe vlastnej iniciatívy spotrebiteľa bez tohto, aby to bolo vo výslovnom záujme veriteľa pred podpisom zmluvy, za takéto plnenia pokladáme aj plnenia v podobe dobrovoľných platieb za poistenie a poplatky za voliteľné služby.“ Obdobný názor zaujal aj Krajský súd v Trenčíne, č.k. 5Co/798/2014-71, ktorý ako odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „Čo sa týka námietky odporcu, že okrem sumy 157 eur mu už uhradili aj sumu 184,28 eur, ktorú si naučtoval ako tzv. poplatok za tzv. Domáci servis, odvolací súd uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o poskytovaní domáceho servisu sú samostatné zmluvy a nie je možné započítať plnenie na jednu zmluvu na plnenie na druhú zmluvu. Takže pokiaľ bolo plnené v sume 184,28 eur, toto plnenie je zapísané v karte splátok, kde sa evidujú úhrady za službu domáci servis a preto nie je možné na túto úhradu prihladať.“ Uvedeným stanoviskom, či odôvodnením odvolací súd rovnako dal za pravdu, že Zmluva o poskytovaní domáceho servisu nie je predmetom tohto súdneho konania. Vo vzťahu k primeranému zadosťučineniu uviedol, že žalobkyňa v konaní žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala konkrétnu výšku finančného zadosťučinenia a ani okolnosti, ktoré by odôvodňovali dôvodnosť a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, resp. priznanie v požadovanej výške. Aby mohlo byť priznané primerané finančné zadosťučinenie, je nevyhnutné aby vznikla a zo strany žalobkyne bola nespochybniteľne preukázaná ujma hodnoverne odôvodňujúca nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Táto ujma však podľa názoru žalovaného v žiadnom prípade nevznikla, z uvedeného dôvodu nemohla byť ani preukázaná, pričom žalobkyňa sa o preukázanie ujmy ani nesnažila a teda v tejto súvislosti neunesla dôkazné bremeno zaťažujúce práve žalobkyňu. Žalobkyňa poukazuje na sankčnú a odrádzajúcu funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ale toto nie je dostačujúcim argumentom na priznanie PFZ toľkož nie na určenie jeho výšky. Súd musí skúmať a v rámci dokazovania mať dostatočne preukázaný vznik ujmy na strane žalobcu a až následne sa súd môže zaoberať výškou primeraného finančného zadosťučinenia. Zároveň takáto úvaha, ktorá by súd viedla k priznaniu PFZ v určitej výške musí byť relevantným spôsobom odôvodnená tak, aby bez opory v zákone rozhodnutie súdu nepoškodzovalo práva žalovaného. Žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie opiera o ním tvrdenú potrebu sankcionovať žalovaného. Primerané finančné zadosťučinenie však v zmysle platnej právnej normy nemá sankčnú funkciu, naopak, má do istej miery zmierňovať a reparovať ujmu spotrebiteľa, ktorá musí byť dôvodne preukázaná, musí vzniknúť v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného a musí byť takého rozsahu a charakteru, že je na mieste, aby súd uložil povinnosť zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o prostriedok slúžiaci k reparácii ujmy, ktorá mala byť konaním spôsobená. V prípade, ak však žiadna ujma nevznikla, nie je možné tento prostriedok reparácie uplatniť. Žalovaný poukázal rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, ktorý rozsudkom zo dňa 31.01.2017, v konaní vo veci žalobcu N. D. c/a žalovanému TELERVIS PLUS a.s., o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, vedenom pod sp. zn. 23Co/824/2015, rozsudok súdu prvej inštancie (Okresný súd Galanta) v konaní 5C/427/2013, ktorým Okresný súd Galanta žalobu žalobkyne zamietol, ako vecne správny potvrdil. Krajský súd v Trnave uviedol: „Na základe výsledkov dokazovania dospel súd k záveru, že návrh žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie nie je dôvodný. Je síce pravdou, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. Marca 2008 č. k. 6 Obo/302/2006 Najvyšší súd SR vymedzil aj kritériá pre posúdenie finančného zadosťučinenia, pričom pri posudzovaní je treba prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého, a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal, okruh osôb, ktoré toto konanie zasiahlo. Súd je však toho názoru, že nestačí na tieto kritériá iba poukázať, ale aj preukázať vznik takých okolností, ktoré by umožnili priznať finančné zadosťučinenie.“ Na inom mieste predmetného rozsudku Krajský súd v Trnave uviedol: „Zo samotného inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva, že ide o prostriedok slúžiaci k reparácii ujmy, ktorá mala byť konaním spôsobená, tu však žiadna ujma nevznikla. Navrhovateľka disponuje finančnými prostriedkami odporcu už dlhšiu dobu ...“ „...Súd nemal zo strany navrhovateľky preukázané žiadnymi dôkazmi, aký vplyv malo uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere na navrhovateľku... Preto treba kvalifikovať len ako subjektívne pocity navrhovateľky, ničím nepodložené, pričom navrhovateľkou nebolo vôbec preukázané (ani tvrdené), že boli vyvolané konaním zo strany odporcu. Preto aj súd I. inštancie dospel k presvedčeniu, že navrhovateľka v dôsledku konania

odporcu neutrpela takú ujmu, ktorú by bolo potrebné zhojiť poskytnutím finančného zadosťučinenia správne návrh zamietol.“ S uvedenou argumentáciou Krajského súdu v Trnave sa žalovaný v celom rozsahu stotožňuje a je presvedčený že argumentácia Krajského súdu v Trnave má svoju relevanciu aj v tomto konaní.

3. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to a zistil tento skutkový stav:

4. Žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 18.01.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 520120040, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 350,- eur za odplatu vo výške 66,50 eura, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť dlžnú sumu v 7 mesačných splátkach a to v prvých 2 mesačných splátkach vo výške 7,- eur a 5 mesačných splátkach vo výške 80,50 eura.

5. Dňa 18.01.2012 žalobkyňa a žalovaný uzatvorili tiež Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu (ďalej aj ako „Zmluva“), ktorou sa žalobkyňa zaviazala, že za poskytnutie domáceho servisu podľa odseku 1.1 zaplatí žalovanému celkovú odmenu vo výške 161,- eur a to v 2 mesačných splátkach po 80,50 eura.

6. Podľa bodu 1.1. zmluvy, domáci servis je poskytovanie konzultačných a nadštandardných služieb, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru a služba spočívajúca v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a na prípadne následky nesplácania. Podľa bodu 2.1. zmluvy sú tieto služby poskytované v mieste trvalého bydliska dlžníka, prípadne v mieste určenom dohodou zmluvných strán.

7. Žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že si zobrala úver 350 eur. Chcela to splácať cez internet banking, avšak žalovaný jej nechcel dať úver, pokiaľ neuzavrie aj dohodu o domácom servise. Povedali jej, že majú takúto službu, kde budú ku nej chodiť po splátky, budú ju informovať koľko má ešte splatiť a ako to budú účtovať. Vyslovene jej povedali, že pokiaľ túto zmluvu neuzavrie, nebude jej poskytnutý úver. Nebolo jej dva krát príjemné, keď mala návštevu a prišli vyberať peniaze. Nikdy nemeškala so splácaním. Poukázala na to, že si zobrala úver 350 eur a mala splatiť celkovo 690 eur. Ďalej uviedla, že v tom čase prišla o zamestnanie, keďže prepúšťali v školstve a potrebovala finančné prostriedky. Sumu 600,- eur považuje za primeranú, nakoľko žalovaný klame ľudí.

8. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

9. Podľa § 52 ods. 1,2,3,4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa § 53 ods. 1,2, 5 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

11. Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

12. Podľa § 3 ods.1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

13. Podľa § 567 ods.1 OZ, dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka.

14. Podľa § 298 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

15. Podľa § 298 ods.2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

16. Podľa § 3 ods. 3,5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.

18. Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

19. Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

20. Podľa § 8 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom

uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

- a) existencii výrobku alebo k povahe výrobku,
- b) hlavným znakom výrobku, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkovi po predaji výrobku a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na výrobku,
- c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo výrobku,
- d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody,
- e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,
- e) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo
- f) právu spotrebiteľa vrátane práva na výmenu dodaného výrobku alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

21. Zmluvu č. 520120040 súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyne ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z formy a obsahu zmluvy, je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už pripravený a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobkyne, ktorá obsah zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť, ani neovplyvnila. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluvy obsahujú takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné.

22. Žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd určil, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o poskytovaní domáceho servisu, k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 520120040, z 18.01.2012, v bode 2.2 je neprijateľná a zároveň sa domáhala primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600,- eur.

23. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

24. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, uvedenú v zmluve o poskytovaní domáceho servisu, k zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.01.2012, v bode 2.2, tak zmluva o poskytovaní domáceho servisu síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom bolo v podstate preberanie a zaúčtovanie splátok. Spätosť predmetnej zmluvy je daná tým, že v prípade neuzavretia zmluvy o úvere by bolo bezpredmetné uzatvárať zmluvy o poskytnutí domáceho servisu, keďže bez poskytnutia úveru by ani neexistovala povinnosť žalobkyne plniť dlh zo zmluvy o úvere v splátkach. Odmena za predmetnú službu bola stanovená pevnou sumou vo výške 161,- eura, čo predstavuje viac ako dvojnásobok odplaty, ktorú mala žalobkyňa uhradiť zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle bodu 2.1. zmluvy mali byť služby poskytované v mieste trvalého bydliska dlžníka, prípadne v mieste určenom dohodou zmluvných strán. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 567 ods. 1 OZ, dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka. Zo zákona teda vyplýva, že dlh sa platí, ak sa nedohodnú inak, v mieste bydliska dlžníka (spotrebiteľa). Súdny dvor v bode 68 rozsudku C-415/11 uviedol: „Ako uviedla generálna advokátka v bode 71 svojich návrhov, pri otázke, či podmienka spôsobuje „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na škodu spotrebiteľa, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Okrem toho sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie

uplatňovaniu nekalých podmienok. Pokiaľ ide otázku, za akých okolností dôjde k takejto nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery“, treba konštatovať vzhľadom na šestnásté odôvodnenie a ako v podstate uviedla aj generálna advokátka v bode 74 svojich návrhov, že, vnútroštátny súd má na tento účel preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní.“ Žalobkyňa mala platiť odmenu za službu, ktorou žalovaný vyberá splátky v jej mieste bydliska (alebo inom mieste podľa dohody), vo výške viac ako dvojnásobku odplaty za spotrebiteľský úver, pričom z ustanovenia § 567 ods. 1 OZ jej takéto právo vyplýva bezplatne. Je teda nepochybné, že žalobkyňa by nesúhlasila s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní, pokiaľ by mala vedomosť o tom, že táto služba by mala byť zadarmo a navyše za stavu, že túto zmluvu musela uzatvoriť k zmluve o spotrebiteľskom úvere (súd nemá dôvod neveriť žalobkyne, keď povinnosť uzavrieť takúto zmluvu so žalovaným vyplynula aj napríklad v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 20Csp/84/2019) a teda takouto zmluvnou podmienkou dochádza k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa. Dojednanie odplaty zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

25. Súd je preto toho názoru, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytovaní domáceho servisu, k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 520120040, z 18.01.2012, v bode 2.2., v znení: „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 161,- eur a to v pravidelných 2 mesačných splátkach vo výške 80,50 eura“, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľná.

26. Žalobkyňa si v konaní uplatnila aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600,- eur podľa § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Zz. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. V konaní bol základný predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia preukázaný tým, že žalovaný ako predávajúci používaním neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve porušil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky. Vzhľadom na formulárový charakter je pritom zrejmé, že v danom prípade to bola práve žalovaný, kto ustanovenia pripravil a zakomponoval do spotrebiteľskej zmluvy. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobkyni priznané primerané finančné zadosťučinenie.

28. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre žalobkyňu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 161,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.8.2017, sp. zn. 7Co/23/2017, ktorý uviedol: „Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 771,- eur“. Obdobne Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 20Co/192/2016 konštatoval: „Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd je toho názoru, že primerané povahy a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 453,30 eura, ktorej zaplatenia sa žalovaný bezdôvodne domáhal v konaní sp. zn. 7C/425/2014, a ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.“ V danom prípade priznané finančné zadosťučinenie zodpovedá sume, ktorú žalobkyňa mala zaplatiť na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, a preto je podľa názoru súdu suma 161,- eur primeraná, a preto súd žalobu v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

29. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a v časti primeraného finančného zadosťučinenia v základu nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného

nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).